

BIBLIOTEKA

85H-1
A 73

Poezi

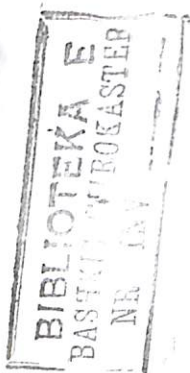
In - tenebris...

FATOS ARAPI

8SH-1
A 73

FATOS ARAPI

In - tenebris...

"Marin Barleti"

Shtypur në shtypshkronjën e Shtëpisë Botuese "Marin Barleti"

Tiranë, 1996

I.Akeronti rrjedh, po Karont nuk ka (Cikli i Vllasit)

“Unë kështu qesh brumosur,
që të mos e duroj
atë që më duket e padrejtë.
U revoltova kundër
saj dhe mora një tjetër qëndrim
për jetën time”.

Vllas Arapi

In - tenebris

Këtu fjala nuk bëhet dritë.
Këtu drita prej terri është.

Bebëz e syrit eklipsi i hënës.

Në rrugë pa rrugë njeriu:
shkon para kohës
e gjekundi s'arrin, se gjekundi s'ka.

Kujtesa këtu rron pa kujtesë.
Liria lind skllave këtu.

I vetmi ngushëllim tragjeditë, -
kurrë s'i harrojnë takimet me ty.

Këtu nuk ka nevojë për cerberë:
sapo kalon synorin e territ,
më i tmerrshëm njeriu:

Ai të vret.

Dhe ti beson se drita nuk vritet?

Kjo ëndërr kristalore e shpresës? -
Shpresa vritet, vëllai im, shpresa vritet.

Liria vritet, vëllai im, liria vritet.

Janë zogj të çmësuar të fluturojnë
dhe qiellin urrejnë.

Janë gjallesa terri,
batak krimba e krimesh, çaponjë të ndytë,
cmirë neveritëse, janë.

Bëhu dhunë që fyen syrin o, vëllai im,
këmbë që shtyp zërat e ndritshëm të vesës,
ligj i pacipë që prangon gurmazët. -

Do të adhurojnë.

Bëhu hije - veç prej lënde tiranësh:
do të adhurojnë.

Ti kërkon të jesh një pikëz drite
që xixon në fundet e syrit të verbër?

Dhe ti mendon se drita nuk vritet, vëllai im?

Akeronti rrjedh, po Karont nuk ka

Si të kthehem prapa kur udhën s'e di?
Prej pikëllimi lumi buçitës i natës
e unë rrah brigjet e errëta këtu.

Akeronti rrjedh, po Karont nuk ka.

Tregomë një va ku të kaloj.
Ti i njeh guvat e vorbullat e frikshme.
Tregomë një va, vëllai im,
ku të kaloj Akerontin
dhe të arrij.

Akeronti rrjedh, po Karont nuk ka.

Ke lindur për qiej të tjerë

Ke lindur për qiej të tjerë.
Nëpër gjumin e shprishur - prej gjumi të shprishur -
tjetër ëndërr le të ngrihet,
ta marrë për dore njeriun.
Të tjerë dhembë akrepi, në të dy skajet e dhimbjes,
të na i mbërthejnë zemrat.
Njeriu mund të këputet, si një shembje vjeshte,
por më dinjitoze rënia.
Dhe Fjala e Para mundet të thyet,
zgrip e zezonë...veç, të mundurit më burrorë...
Të tjera liri le të jenë nënat
e tragjedive të tjera; të tjerë
lotët e kripa e hidhur që gërryejnë
guvat e syve; tjetër bebëz' e verbuar
të ndezë përbrenda zogun e diellit.
E vjetër është drita, e vjetër,
tjetër duhet të jetë regtimi i shpirtit të saj.

Ke lindur për qiej të tjerë, vëllai im.

Dhe unë vajtoj
vdekjet e tua të ardhshme.

Nuk dua të bëhesh kujtim

Nuk dua të bëhesh kujtim, vëllai im.

Jemi ti edhe unë, apo jo?

Nuk dua të bëhesh kujtim, vëllai im,

të më flasësh me zë të harresës.

Zgërbonja e kohës kumbon

zë e pa zë; lundron arkivol

kujtimi i zi, e ti brenda tij.

Nga largësi të pavërteta, të paqena,

e kam vështirë të jap dorën;

të ndahemi për të fundit herë, si burrat,

që ndahen.

Jemi prej jete, apo jo?

Buzëqeshja e jote e mëngme, ironike,

tre kandilë të narciztë

ndezi te këmbët e vdekjes.

Afroj duart e nëpër shkrepje të flakës

dëgjoj vdekjen që po flet me vete.

S'ja vlen të trishtosh zemrën tënde

S'ja vlen të trishtosh zemrën tënde, vëllai im.

Prej pafajësie hyjnore dëshpërimi.

Më mirë gëzoju krizantemës,

që asnjë dorë përdëlluese,

s'e mbolli mbi varrin tënd.

Fli i lirisë së tyre? S'ja vlen...

Sytë ua vret drita e pyesin:

- "Pastaj, ç'do të bëjmë me lirinë?"

Janë gjuhë të stërlashta që vetëm lëpijnë

putrat e krimet; e presin prillin,

veç shiu bujar të jetë gjaku yt;

pastaj korbat të shpëlahen,

të shpupuriten pëllumba të bardhë.

S'ja vlen qiejt e dëshpëruar të syve të bukur,

vëllai im.

Le të jemi varrë - po i të tjera ëndrrave -

Tjetër flijim,

ku fyerja s'të arrin dot.